

JAZZFLITS NUMMER 427

7 OKTOBER 2024

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

4 **JAZZ OP PAPIER**

Monk ABC (Jan J. Mulder)

5 **JAZZ OP DE PLAAT**

Bert van Erk, Anton Goudsmit, Dam Jawn, Brian Landus, Bonsai Panda, Aseo Friesacher, Matthew Ship e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

16 Vinyljacht in Deventer (L Reizevoort)

18 Gitarist Lenny Breau (Erik Carrette)

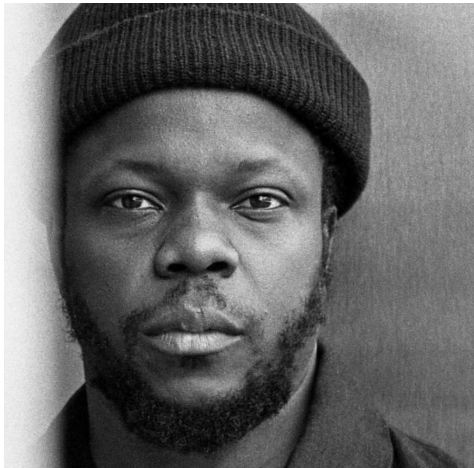
22 Europe Jazz Media Chart Oktober

21 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2024

JF 428 KOMT 21 OKTOBER UIT

BERICHTEN

Ambrose Akinmusire. (Persfoto)

Ambrose Akinmusire maakt eigen 'Ascenseur'-soundtrack

Trompettist Ambrose Akinmusire gaat op 30 januari 2025 doen wat Miles Davis bijna 67 jaar geleden deed, namelijk een soundtrack improviseren bij de film 'Ascenseur pour l'échafaud' (1958). Davis deed dat in december 1957 samen met Barney Wilen (tenorsax), René Urtreger (piano), Pierre Michelot (bas) en Kenny Clarke (drums) in Le Poste Parisien Studio in Parijs en creëerde iconische filmmuziek. Akinmusire doet het voor publiek in het auditorium Jean-Pierre-Miquel in Vincennes. Daar wordt de film van Louis Malle gedraaid en samen met Aymeric Avice (trompet), Luke Stewart (bas) en Chad Taylor (drums) zal hij ter plekke zijn eigen soundtrack maken. Het optreden is onderdeel van het Parijse muziekfestival Sons d'hiver, dat van 24 januari tot en met 15 februari 2025 plaatsvindt.

ia77

JazzFlits

TOONAANGEVEND JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Mijke Loeven en programmeur Frank van Berkel met de Jubileumpenning. Tussen hen in Femke Halsema. (Foto: Joke Schot)

JUBILEUMPENNING GEMEENTE AMSTERDAM VOOR VIJFTIGJARIG BIMHUIS

Bimhuisdirecteur Mijke Loeven heeft op 1 oktober uit handen van burgemeester Femke Halsema de jubileumpenning van de gemeente Amsterdam ontvangen. Dat was bij de aftrap van de viering van het vijftigjarig bestaan van het Bimhuis deze oktobermaand. De penning is een blijk van waardering voor bedrijven en instellingen die sinds de oprichting in Amsterdam gevestigd zijn en die minimaal vijftig jaar bestaan.

"De afgelopen vijftig jaar heeft het Bimhuis gestreefd naar het samenbrengen van alle diversiteiten en identiteiten door muziek", aldus een gemeentelijk persbericht: "Al vijftig jaar streeft het Bimhuis naar het organiseren van activiteiten die een impact maken in Amsterdam. Het Bimhuis is een plek waar de beste en grensverleggende jazz ontstaat, waar je vrij mag denken en waar er altijd ontwikkeld wordt. Hierdoor is het Bimhuis uitgegroeid tot een zeer belangrijke plek, niet alleen voor Amsterdam."

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Dick de Graaf treedt op met drie klassieke zangers

In zijn nieuwe project 'Chronicles in Blue' treedt tenorsaxofonist Dick de Graaf op met drie klassieke zangers: Oscar Verhaar, Benjamin Jago Larham en Niels Berentsen. Ze zijn lid van het ensemble Diskantores, dat gespecialiseerd is in meerstemmige middeleeuwse muziek. Voor de zangers en zijn eigen kwartet arrangeerde De Graaf liederen uit het repertoire van het ensemble. Ook schreef hij een aantal nieuwe composities op teksten van dichteres Judith Herzberg en teksten van hemzelf. "Het is warme en troostrijke muziek geworden. Ritmisch gevarieerd en vol spannende samenklanken", aldus De Graaf in een nieuwsbrief. Het kwartet van Dick de Graaf bestaat uit hemzelf (tenor- en sopraansaxofoons, fluit), Barry Green (piano), Jos Machtel (contrabas) en Jens Meijer (drums). Het project beleeft op 9 november zijn première in de Hillegondakerk in Rotterdam Hillegersberg.

Bergen op Zoomse jazzclub Jazz Inside gaat tweede seizoen in

De vorig jaar in Bergen op Zoom opgerichte jazzclub Jazz Inside gaat het tweede seizoen in. Op 13 oktober komt saxofonist Scott Hamilton, 8 december het Paradox Jazz Orchestra, 23 maart 2025 een nog te boeken band en 18 mei 2025 trompettist Angelo Verploegen. Plaats van handeling is Gebouw-T. Jazz Inside is vorig jaar juni van start gegaan met een concert van Ronald Sniijders. De club wordt gedragen door mensen die in Bergen op Zoom bij Pol's Place for Jazz, café De Duif, de Jazztafette en het festival JazzBoZ waren en zijn betrokken. Om een en ander financieel mogelijk te maken worden leden geworven. Het lidmaatschap kost 50 euro per seizoen en leden hebben gratis toegang tot de concerten. De teller staat momenteel op 160 leden, zo meldt de Jazz Inside-website www.jazzinside.nl.

DETTIG JAAR PODIUM JONG PROFESSIONALS VOORSCHOTEN GEVIERT MET RENÉ TEN CATE

Vlnr: René ten Cate, Stefan Liestro, Martijn van Iterson en Wim Kegel. (Foto: PJPJ)

Dertig jaar geleden, 4 september 1994, verzorgde vibrafonist René ten Cate als jongeling het eerste concert dat het Voorschotense Podium Jong Professionals Jazz (PJPJ) organiseerde. Op 7 september jl. was hij er terug om daar feestelijk bij stil te staan. Toen had hij Olaf Tarenskeen op gitaar, Anton Drukker op bas en Wim Kegel op drums bij zich. Nu stond hij op het podium met Stefan Liestro op bas (hij verving ter elfder ure Anton Drukker), Martijn van Iterson op gitaar en andermaal Wim Kegel op drums. "De band speelt zelden samen met elkaar – 'dat is jazz' vond René ten Cate – maar daar was niets van te merken. De band was zo enthousiast dat ze bijna vergaten even pauze te nemen. Leuk waren de anekdotes die René ten Cate en Wim Kegel tussendoor vertelden over hun eerste optreden en over PJPJ- oprichter Piet Wezepoel", aldus PJPJ-bestuurslid Dave Hardy.

Bill Coleman in 1947. (Foto: William P. Gottlieb)

Frans dorpje eert trompettist Bill Coleman

Een straat in het Franse dorpje Cadeillan (in het zuiden van de streek Gers) draagt sinds kort de naam van swingtrompettist Bill Coleman. Coleman nam in 1975 zijn intrek in het dorp. Vanaf 1978 was hij betrokken bij het toen gloednieuwe, maar inmiddels wereldwijd bekende festival Jazz à Marciac. In die eveneens in de Gers gelegen plaats is ook het jazzmuseum Territoires du Jazz gelegen, waar Colemans trompet en ander erfgoed zich bevinden. Coleman, geboren in 1904, speelde bij de orkesten van Luis Russell, Lucky Millinder, Teddy Charles en Andy Kirke, en met onder anderen Fats Waller, Django Reinhardt/Stéphane Grappelli, Dickie Wells, Benny Carter, Teddy Wilson, Ben Webster en Billie Holiday. Coleman overleed in 1981 in Toulouse.

Boi Akih ontvangt Cultuurprijs Indonesië 2024

Het ensemble Boi Akih, bestaande uit de Moluks-Nederlandse zangeres Monica Akihary en gitarist Niels Brouwer, heeft 17 september in Jakarta de Cultuurprijs Indonesië 2024 ontvangen, in de categorie 'Buitenland'. De twee kregen de onderscheiding vanwege hun 'uitzonderlijke bijdrage aan de promotie en het behoud van de Indonesische cultuur op internationaal niveau'. Aan de prijs is een bedrag van 5.500 euro verbonden. Monica Akihary kreeg in 2023 al de Boy Edgar Prijs.

Jazzafdeling Juilliard School krijgt gift van vijf miljoen dollar

De jazzafdeling van de New Yorkse Juilliard School (gevestigd in het Lincoln Center) heeft een gift van vijf miljoen dollar gekregen van de Arnhold Foundation. Het geld is bedoeld om beurzen aan studenten te verstrekken en om concerten te organiseren, waaronder het jaarlijkse herfstfestival. Trompettist Wynton Marsalis is sinds tien jaar directeur van de jazzafdeling. Hij studeerde er ook, evenals onder anderen Jon Batiste, Endea Owens, Samora Pinderhughes en Immanuel Wilkins.

Herbegrafenis Bud Powell uitgesteld

Een initiatief om pianist Bud Powell op zijn honderdste geboortedag – 27 september jl. – te herbegraven op de Woodland begraafplaats in The Bronx (New York) heeft vertraging opgelopen. Er is nog geen gerechtelijke toestemming verkregen. Als alles goed gaat wordt die op 8 oktober gegeven. De herbegrafenis zal dan zo snel mogelijk plaatsvinden. Daarna zal een grafsteen geplaatst worden. Het graf van New Yorker Powell is nu nog te vinden in Willow Grove, Pennsylvania, naast het graf van zijn broer Richie. Een grafsteen ontbreekt. Powell ligt na zijn herbegrafenis op een plek waar ook de laatste rustplaats te vinden is van onder anderen Miles Davis, Duke Ellington, Lionel Hampton, Max Roach en Cootie Williams.

Onbekende concertopnames McCoy Tyner uit bij Blue Note

Eind november verschijnt bij Blue Note een album met live-opnames van pianist McCoy Tyner en saxofonist Joe Henderson. Ze werden in 1966 gemaakt in Slug's Saloon in New York. De twee worden begeleid door bassist Henry Grimes en drummer Jack DeJohnette. Titel van het dubbelalbum (twee elpees of cd's) is: 'Forces Of Nature'.

ARCHIEFSTUKKEN VIJFTIGJARIG BIMHUIS OVERGEDRAGEN AAN ALLARD PIERSON MUSEUM

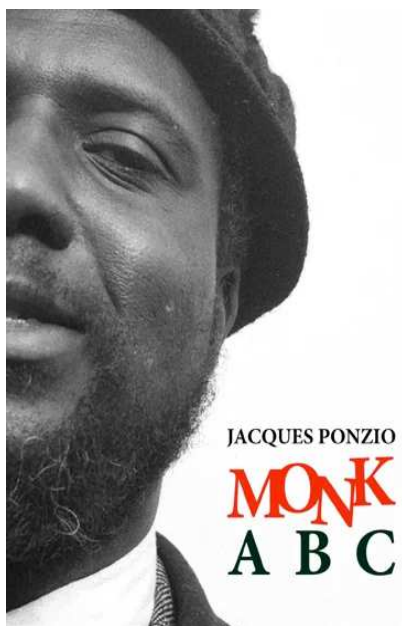

De overdracht van het Bimhuisarchief. Vlnr: Mijke Loeven, Anton Kok en Els van der Plas. (Foto: Rogier Boogaard)

Sinds 24 september is het archief van het Bimhuis officieel onderdeel van de collectie van het Allard Pierson Museum. Bimhuisdirectrice Mijke Loeven droeg het archief die dag in het museum over aan haar Allard Pierson-collega Els van der Plas. Het Allard Pierson is het museum en kennisinstituut van de Universiteit van Amsterdam. De bezittingen van het Nederlands Jazzarchief zijn er ook ondergebracht.

Het archief van het Bimhuis was al in bruikleen bij het museum. De schenking vond plaats als opmaat tot de viering van het vijftigjarig bestaan van het Bimhuis deze maand. Het archief bevat onder meer concertregistraties – audio en video- uit de afgelopen vijftig jaar. En verder affiches, correspondentie met verschillende artiesten, programmamaposters en folders etc. In totaal gaat het om zo'n zeven meter aan materiaal dat wordt toegevoegd aan de archiefstukken van het Nederlands Jazzarchief (NJA). Om die reden tekende ook NJA-voorzitter Anton Kok het overdrachtsdocument. Mijke Loeven op de website van het Bimhuis: "De geschiedenis van het Bimhuis is internationaal, Nederlands, maar vooral Amsterdams: vrijzinnig en vaak radicaal. Wat dit archief ons ook laat zien: we leven nu in een heel andere tijd, waar we juist dat vrije domein moeten beschermen, waar we bewust professionele ruimte moeten organiseren voor kunstenaars. Tegen de stroom in want die ruimte staat onder druk. De vrijheid van de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw, zijn niet vanzelfsprekend aanwezig in deze tijd." In Jazzbulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazzarchief, zal binnenkort uitgebreid over de overdracht bericht worden. Overigens is tot eind januari 2025 in het Allard Pierson een tentoonstelling te bezoeken in verband met het vijftigjarig bestaan van het Bimhuis. Mischa Andriessen (recensent), Susanna von Canon (manager ICP Orchestra), Eddy Veldman (drummer), Marlijn Phillipona (voormalig geluidstechnicus van het Bimhuis) hebben ieder een memorabel concert geselecteerd uit de overgedragen collectie. Fragmenten van deze concerten zijn, verrijkt met fotomateriaal en een persoonlijke toelichting, te beluisteren in de gratis toegankelijke zone van het museum.

JAZZ OP PAPIER

Jacques Ponzio.
Monk ABC, met een
inleiding door François Billard

(omslag- en rugtitel)

Nantes : Lenka lente, 2023.

138 pag. ; 18x11 cm

ISBN 979-10-94601-53-2 pbk

Tekst in het Frans naast de
 oorspronkelijke uitspraken in het Engels
 Prijs 16,60 euro

Voetnoten:

(*) Jacques Ponzio en François Postif,
 'Blue Monk' (Actes Sud, 1995)

(**) Rob van der Bliek in diens bundel
 'The Thelonious Monk Reader' (Oxford
 University Press, 2005), pag. 187

MONK ABC

Hoe een zot idee uiteindelijk goed uitpakte. Het moet zijn ontstaan bij de voorbereiding van een portret over Thelonious Monk. (*) Daarbij stuitte de Fransman Jacques Ponzio op tal van treffende uitspraken, gedaan in interviews en artikelen. Opmerkelijk, want Monk staat bekend als stuurs en weinig spraakzaam. Van hem geen omhaal van woorden, maar recht op de man af. Zijn visie was enerzijds serieus, berustend op feiten, anderzijds absurd, en raadselachtig.

Ponzio maakte een selectie, voorzag de uitspraken van een trefwoord, zette ze in een alfabetische volgorde, vertaalde ze in het Frans en liet het geheel uitgeven als een zogenoemde 'abécédaire'. Het boekje, oorspronkelijk verschenen in 2017, vond veel aftrek, beleefde zelfs een tweede druk. En nu is er zelfs een tweede editie.

De citaten zijn afkomstig uit gesprekken met kenners als Grover Sales, Ira Gitler en Valerie Wilmer, maar ook uit die met journalisten die van toeten noch blazen weten. Zoals in 1971 iemand in Down Beat die nooit van Minton's had gehoord en 'vragen stelde van het genre dat tijdschriften voor fans aan beroemdheden stellen'. (**) Ze zijn van de onbenulligste soort. Maar ook de mij onbekende Nederlander Bob van Bael kon er wat van. Uit een televisie-interview anno 1963: wat is je favoriete kleding, wat zou je meenemen naar een onbewoond eiland, droom je in kleuren of in zwart-wit, op welke leeftijd wil je sterven?

Monk beantwoordde ze plichtmatig, maar ook kon hij de vragensteller voor paal zetten. Toen hem gevraagd werd wat hij van 'polls' (verkiezingen) vond, deed hij alsof het homoniem 'Poles' (de inwoners van het land Polen) bedoeld was.

De nieuwe editie is aangevuld met een aanzienlijk aantal uitspraken die sopraansaxofonist Steve Lacy tijdens zijn samenwerking met Monk optekende. En die zijn een stuk zinniger: 'Stop playing all those weird notes (that bullshit), play the melody!' Ook laat Monk zich van de licht-filosofische kant zien. Onder het woord 'imagine': 'Speel niet altijd alles; laat sommige dingen liggen. Soms moet je muziek alleen maar denken. Wat je niet speelt kan belangrijker zijn dan wat je wel speelt.' En zo kun je ook dit boek opvatten: als in een gesprek stiltes vallen, spreekt de mens achter de woorden.

Sterk is een uitlating tegenover de tenorreus Coleman Hawkins, volgens de voetnoot vermoedelijk gedaan tijdens de sessie van 26 juni 1957, uitgebracht op Riverside als 'Monk's Music'. De saxofonist klaagt erover dat die stukken van hem maar moeilijk te spelen zijn. Monks commentaar: 'And I thought you were the real Coleman Hawkins.'

In enkele gevallen zijn aan dezelfde uitspraak twee trefwoorden toegekend, waardoor het boekje vijf dubbelvermeldingen bevat. We kwamen drie Nederlanders tegen: de omslagfoto is van Jack de Nijs. En onder degenen die bedankt worden noteerden we Jürgen de Waal en Ruud de Quay. De laatste is waarschijnlijk een zoon van onze oud-premier Jan de Quay en broer van Cas, degene die Lucebert met de eerste grote tenoristen van de jazz liet kennismaken.

'Strong views', zoals de schrijver de gezichtspunten noemt, is te veel gezegd, maar vanwege de originele, onverwachte wendingen is de uitgave toch wel onderhoudend. Maar het moet wel bij één poging blijven.

Jan J. Mulder

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP DE PLAAT

BONSAÏ PANDA Tout Galore Eigen Beheer

Als recensent kun je soms vreemd opkijken van je gebrek aan kennis. Toen het album 'Tout Galore' in mijn cd-speler belandde, dacht ik dat Bonsai Panda een nieuwe band was. Maar hun eigen website vermeldt een discografie van maar liefst negen items. Weliswaar niet allemaal albums, maar toch. Zelf omschrijft het gezelschap, onder tweekoppig leiderschap van trombonist Louk Boudesteijn en gitarist Jelle Roozenburg, hun muziek als 'short term memory music'. Dat slaat de spijker op de kop, want de muziek op 'Tout Galore' heeft een hoog ADHD-gehalte. Niet één nummer komt boven de vijf minuten uit, en er zijn er een paar die na ruim een minuut al afgelopen zijn. De albumtitel wordt gevormd door de twee tracks waarmee het album opent en sluit, en die uitgaan van een flinke dot experimentele elektronica, vermoedelijk aangestuurd door de gitaar van Roozenburg. Als 'Tout' met de deur in huis is komen vallen, horen we in 'Buts' na een complex, Dr. Nerve-achtig stukje, fraaie ijle blazersklanken en een dito gitaarlijn. De knorrende baritonsax van David Kweksilber is dan weer de opmaat voor een robbertje noiserockimpro in de richting van The Thing of Gorilla Mask. Als de luisteraar dan nog niet in verwarring is, wordt hij in 'Dobber' met een soort onderwatergeluiden geconfronteerd. En zo gaat het door, met tussendoor een melancholiek liedje, 'Om altijd bij het feest te zijn', gezongen door Anna Rune en Tammo Deuling, een 'Vliegendans' met de blazers als artistieke bromvliegen en zowaar nog een stukje jazz ook. Dat doet het vijftal met 'Dolphysurroundsystem', dat herinneringen oproept aan Misha Mengelbergs 'Hypochristmutreefuzz'. Het maakt 'Tout Galore' tot een ware luisterervaring, met 'never a dull moment', een enorme dosis branie en een aanstekelijk gevoel voor humor. Het is zonder meer een van de opmerkelijkste platen die zich de laatste tijd in mijn cd-speler hebben bevonden. **Herman te Loo**

Bezetting:

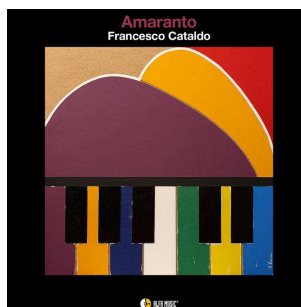
Louk Boudesteijn (trombone, composities), Romain Bly (hoorn, trompet), David Kweksilber (rieten), Jelle Roozenburg (gitaar, composities), Jimmi Jo Hueting (drums) + Anna Rune, Tammo Deuling (zang).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bonsaipanda.bandcamp.com/album/tout-galore>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

FRANCESCO CATALDO Amaranto Alfa Music

Op zijn vorige album, 'Giulia' (2020), speelde de Siciliaan Francesco Cataldo behalve gitaar op een aantal tracks ook piano. Voor 'Amaranto' koos hij puur voor het toetsinstrument, geïnspireerd door de piano in de prachtige Anglicaanse kerk St. Paul in Rome. Een andere inspiratiebron was zijn vriend en mentor Giuseppe Agosta, die hij leerde kennen tijdens vrijwilligerswerk in de armoedebestrijding op Sicilië. De muziek op het soloalbum gaat dan ook over liefde, maar dan in de zin van het Latijnse woord 'caritas': het geven van liefde door goed te doen. Dat levert een plaat op die uit dertien introverte, overdachte tracks bestaat, die samen de ingetogen sfeer goed volhouden. We horen Cataldo vooral rubato spelen, soms met een lichte ritmiek, met veel terugkerende melodiekernen (zo pakt het titelnummer een figuur op die we ook al in de 'Prologo' horen). Op geen enkel moment probeert de Italiaan te imponeren met virtuositeit, maar alleen te ontroeren. Dat plaatst hem in een hoek van de muziek waar we onlangs ook Boelo Klat (zie JF425) aantreffen. Het enige minpuntje van het stemmige album is dat Cataldo de onhebbelijkheid heeft om nummers uit te faden. Die gewoonte ontsierde 'Giulia' ook al, en het is nergens voor nodig. Brei er gewoon een eind aan, dat is veel bevredigender.

Herman te Loo

Bezetting:

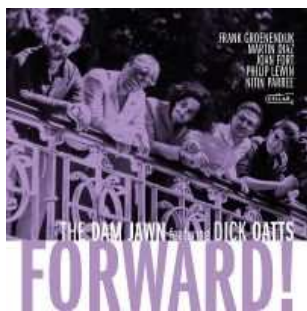
Francesco Cataldo (piano).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://francescocataldo.bandcamp.com/album/amaranto>

**THE DAM JAWN feat DICK OATTS
FORWARD!**

Cellar Music

Wat een seminar op de Temple University in Philly al niet kan losmaken. Vijf Amsterdamse jonge muzikanten werden gekneet door mentor Dick Oatts met klinkend resultaat; een debuut-cd getiteld 'Master St.', tournees door Spanje en Nederland en afgelopen zomer present op het North Sea Jazz Festival. Dat alles onder de naam The Dam Jawn, refererend aan zowel Amsterdam als Philadelphia. Het is een hechte club die een eigentijdse vorm van melodische hardbop speelt. Eigen stukken voeren de boventoon. En als er dan toch een ander nummer tussen moet, dan de fraaie compositie van John Hicks, 'After the morning', in een wonderschone uitvoering. De eigen nummers doen er niet voor onder en hebben drive en swing. De inbreng van gitarist Joan Fort met vier stukken is niet mals. Zijn nummers tonen zich schatplichtig aan saxofonist Wayne Shorter, bassist David Wong, Coltrane en Oatts natuurlijk. In zijn 'Blues for Oatts' wervelen de altisten Martin Diaz en Dick Oatts om elkaar heen, opgejut door de vette bas van Philip Lewin en rake klappen van Nitin Parree. De compositie 'Fairmount Park' (het parkje bij Coltrane's huis in Philadelphia) is een ballad met Coltrane-achtige allure met een gitaar-intro van Joan Fort dat staat als een huis. Het titelstuk 'Forward' is van de hand van Frank Groenendijk en doet recht aan de intenties van de groep; aanstekelijke hardbop met power. Altist Martin Diaz schreef het gedragen 'Maria's lament' en Nitin Parree tekent voor het nummer 'Shifts'. Zo zie je maar; iedereen doet een duit in het zakje. De Dam Jawn is een band waarbij het collectief letterlijk lijdend is. Geen egotripperij. Het is het collectief dat hier zegeviert met de cd 'FORWARD!' als voorlopig klinkend eindresultaat.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Dick Oatts, Martin Diaz (altsax),
Frank Groenendijk (tenorsax),
Joan Fort (gitaar), Philip Lewin (bas),
Nitin Parree (drums).

Bekijk hier een video over het album:

<https://tinyurl.com/35jrp7rz>

**BERT VAN ERK
Quartology**

Eigen Beheer

Bijna een kwart eeuw geleden maakte bassist Bert van Erk (op zijn 52ste!) zijn plaatdebuut als leider met 'Deining'. En nu ligt er eindelijk een tweede album, 'Quartology' (tevens de naam van de groep). Dat wijst niet op een enorme dadendrang, net zo min als de 36 minuten speelduur van deze nieuwe cd. Van Erk is dan ook een bescheiden man, die echter wel degelijk wat te berde te brengen heeft. Het materiaal dat hij bijeen componeerde voor de nieuwe plaat, getuigt van een prettige veelzijdigheid. Van de aan Thelonious Monk opgedragen dwarse opener ('Bow for Monk') tot de zwierige 'valse musette' van 'A Paris' horen we een fijne waaier aan stukken. Het enige dat nog verwijst naar het vorige album is de vrij gespeelde ballad 'Brandold song' met een prachtig gestreken baspartij en een door Miguel Martinez zangerig neergezette sopraansaxmelodie. Van de muzikanten nam Van Erk er ook één mee van het debuutalbum: drummer Jeroen van Olphen. Hoezeer dit tweetal op elkaar ingespeeld is, is te horen op het duet 'A bass is a tree - Mind your state', dat klinkt als een losjes geïmproviseerd muzikaal gesprek. Met de lome groove van 'Glide for Duke', de elegante 'Valse tropical' en het pittige uptempostuk 'Holler session' is de plaat helemaal af. Een spelfunctie in het kwartet wordt gevormd door René van Astenrode, die met zijn vibrafoon voor een nét even ander groepsgekluid zorgt dan met de voor de hand liggende piano of gitaar. Zowel ritmisch als harmonisch is hij van belang, en als hij in 'Brandold song' de motor van zijn instrument aanzet, creëert hij een haast synthesizerachtige sfeer.

Herman te Loo

Bezetting:

Miguel Martinez (altsax, sopraansax),
René van Astenrode (vibrafoon),
Bert van Erk (bas, composities),
Jeroen van Olphen (drums).

Voor meer informatie:

<https://www.bertvanerk.nl/>

ASEO FRIESACHER
Kaiju Project
Challenge Records

'Kaiju Project' is een album met twee gezichten. Of liever, een album met een masker. Met het masker op is het Japans georiënteerd. Maar als pianist Aseo Friesacher dit Japanse masker afdoet, blijft een krachtig spelend pianotrio over. Puur westers. Het is begrijpelijk dat hij, gezien zijn afkomst, deze keus maakt. Friesacher is namelijk Japans/Oostenrijks (Wenen, 1996). En zijn voornaam Aseo betekent: 'leven voor Azië en Europa'. Vandaar die logische en krachtige mix van culturen.

Friesacher kennen we ook van de cd 'Wayfarer' van saxofonist Loek van den Berg. Nadat hij al eerder wat had uitgebracht onder de naam Aseo Trio, startte hij het Kaiju Project. Met die groep speelde Friesacher op allerlei Japan-festivals in Europa. De Japanse sfeer komt door de Japanse zangeres Waka Otsu en dito fluitist Fuefuki Kana. Maar er is ook een snaarinstrument te horen. Er wordt niet vermeld wie daarop speelt. De jonge bassist Johannes Fend komt oorspronkelijk ook uit Oostenrijk. En ja, drummer Joost Lijbaart past werkelijk in elke setting. Met zoveel ervaring in je groep kan er niks meer fout gaan. Friesacher schreef vijf stukken. Daarnaast horen we een paar animatieklassiekers. Wie ze niet kent hoeft zich beslist niet te schamen. Op zijn website staan slechts drie aanbevelende quotes. En ze zijn nog Nederlands ook. Daar moet echt verandering in komen. Dit talent verdient veel meer aandacht. Aseo Friesacher zou (nog) beter uit de verf komen in een pianotrio. Iets om naar uit te kijken.

Peter J. Kortens

Bezetting:

Waka Otsu (vocals),
 Fuefuki Kana (Japanse dwarsfluit, -bamboefluit),
 Aseo Friesacher (piano),
 Johannes Fend (bas), Joost Lijbaart (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/c6r7p5pp>

ANTON GOUDSMIT
Ton Petit +
Dox Records

Gitarist Anton Goudsmit vond het weer eens tijd voor wat nieuws. Daarom voegde hij aan zijn trio Ton Petit (met basgitarist Sean Fasciani en drummer Tim Hennekes) een tweetal blazers toe: saxofonist Mete Erker (met wie hij in Estafest speelde) en trombonist Joost Buis. Dat die laatste ook nog lapsteel guitar speelt, is mooi meegenomen, want als Goudsmit in een Frisellbui is, vormen de twee een fijn koningskoppel van de glissandi. De ballad 'Don't Talk (put your head on my shoulder)' dankt er een groot deel van zijn schoonheid aan. En in 'Für Flopsen' roept die combinatie, samen met de lyrische tenorsax, associaties op met het roemruchte trio van Paul Motian (met Bill Frisell en Joe Lovano). Maar Goudsmit zou Goudsmit niet zijn als hij ook niet uit heel andere vaatjes tapt. Zo valt het album met de deur in huis met het razende up-tempo van 'Bluebottle', met fijne breaks en een rock-'n-rollachtige gitaarsolo. 'Molly', opgedragen aan de kat des huizes, tovert met zijn malle sprongen meteen een glimlach op je gezicht. En de lome ska-beat van 'Pastéis De Nata' is voor Joost Buis reden om uit te pakken met een trombonesolo. Als Goudsmit zijn gitaarsolo inzet, wordt het stuk op hilarische wijze stopgezet met het effect van een naald die abrupt uit de groef wordt getild. Zo valt er veel te genieten op 'Ton Petit +', dat ook nog een eigenwijze versie van 'House Party Starting' van Herbie Nichols herbergt.

Herman te Loo

Bezetting:

Joost Buis (trombone, lapsteel guitar),
 Mete Erker (tenorsax), Anton Goudsmit (gitaar),
 Sean Fasciani (basgitaar),
 Tim Hennekes (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://antongoudsmit.bandcamp.com/album/ton-petit-2>

MIHA GANTAR
New York City
Clean Feed

Luister hier naar tracks van de box:

<https://ap.lc/nCoSK>

Vorig jaar verraste pianist Miha Gantar met een tweede box met vijf cd's ('Amsterdam') nadat hij al zijn debuut had gemaakt met een project met dezelfde omvang ('Introducing Miha Gantar') voor het Portugese label Clean Feed. Met 'New York City' voltooit hij nu de hattrick, want opnieuw zitten er vijf plaatjes in de sympathiek geprijsde box. Dat de jonge Sloveen weliswaar ambitieus is, maar verre van pretentius, hadden de twee eerdere releases al duidelijk gemaakt. Hij is gewoonweg een muzikant die het liefst in zoveel mogelijk verschillende samenstellingen zijn improvisatietalent aan de wereld wil laten horen. Want net als bij de vorige boxen komt er geen gecomponeerde noot aan de muziek te pas. En dat is des te opmerkelijker als je bedenkt dat hij ook in New York in twee weken tijd de studio indook met muzikanten met wie hij nog nooit eerder gewerkt had. Daarbij koos hij voor leeftijdgenoten, maar ook voor de ervaren basdrumscombinatie van John Hébert en Eric McPherson, die al een aardige discografie met Andrew Hill en Fred Hersch op hun conto konden schrijven. De keuze zegt veel over Gantars invloeden uit de jazzwereld, en de eerste cd ('Ultima') is ook de meest jazzmatige van de vijf. Het drietal voelt elkaar onmiddellijk aan, en dat resulteert in subtiele swing, een uitgekiend gevoel voor dynamiek en een haast hypnotische drive (vooral in het tweede stuk, 'Synopsis 2', dat overigens weer heel impressionistisch opent). Ook in het andere trio, met de slagwerkers Kweku Sumbri, Jeremy Dutton is er sprake van een aanstekelijke drive, met veel repeterende figuren uit de piano. Regelmatig laat het drietal echter ook stiltes vallen, hetgeen de heftigere passages nog meer kracht bijzet. Met het (modern-) klassieke strijkkwartet Bergamot Quartet begeeft Gantar zich op het gebied van de (geïmproviseerde) kamermuziek, zoals hij in de vorige box deed met het Koma String Quartet. Er zijn volksmuziekachtige passages à la Bartók, minimal music-cadansen en soms etherische strijkerspassages. Aldus is het ongelooflijk dat er aan 'Transitions' (want zo heet deze cd) geen noot is gecomponeerd. Waar in Amsterdam rietblazer Michael Moore aan Gantars zijde stond, zo was het in New York de jonge tenorsaxofoniste Zoh Amba. Het tweetal opent 'Sanctuary' uiterst behoedzaam, maar Amba kan ook flink ruig uitpakken, met een kamerbreed vibrato, waarbij de namen van Albert Ayler, David Murray en Ivo Perelman in je hoofd opduiken. Met name de laatste, in de ultieme duo-combinatie met pianist Matthew Shipp, is qua zangerigheid en intuïtieve kracht een goede vergelijking met wat Amba en Gantar hier doen. De pianist eindigt de box met een solo-cd, 'Towards Purity'. Die is gevuld met impressionistische, nocturneachtige muziek van een haast ondraaglijke schoonheid, opgedragen aan zijn geliefde.

Herman te Loo

Bezetting:

Miha Gantar (piano) + Zoh Amba (tenorsax),
 John Hébert (bas),
 Eric McPherson, Kweku Sumbri, Jeremy Dutton (drums),
 Doori Na, Sarah Thomas (viool),
 Amy Huimi Tan (altviool), Irène Han (cello).

BRIAN LANDRUS
Plays Ellington & Strayhorn
Palmetto Records

Dit album laat een orkest horen dat uit vier personen bestaat. De enige blazer liet zich namelijk schier eindelijk overdubben. Dit had dan ook een coronaproductie kunnen zijn, zo'n typerend geduldwerkje. Maar dat is het niet, althans wat de studiodagen betreft. Op 6 en 7 augustus 2023 zat bandleider Brian Landrus héél lang in een New Yorkse studio om alle partijen een voor een in te spelen. (Zie hieronder een lijst van zijn acht blaasinstrumenten, waarlijk indrukwekkend.) Toen mochten we allemaal weer buiten spelen.

Misschien had hij de arrangementen in coronatijd op papier gezet. Het is, hoe dan ook, een Ellington- en Strayhorn-triboot waarbij Landrus de voor de hand liggende valkuilen weet te vermijden. Om te beginnen, zoals duidelijk mag zijn: hij erkent Strayhorn als componist, in plaats van geruisloos Ellington overal de 'credits' voor te geven. Hij speelt van hen zowel de vertrouwde 'hits' als minder bekend werk.

Voorts zijn er de arrangementen. Hieruit blijkt dat Landrus méér bij de hand hield dan een melodiëlijk en wat akkoordsymbolen, zoals mindere goden die gedachteloos uit het Real Book plukken. Ellington en Strayhorn schreven voor een orkest dat ze van zeer specifieke arrangementen voorzagen, en al even specifieke solisten.

Ik hoorde ooit een Ellington-eerbetoon in het Concertgebouw (nee, ik noem even geen namen) waarbij de rol van Ben Webster door een iel mannetje was overgenomen. Landrus heeft echter zo'n volvette sound die Harry Carney in de herinnering brengt.

De zelfgeschreven arrangementen bieden een klank als die van de grote voorbeelden: duister, bijna dissonant, verrassend. Of Landrus nou gromt op de bariton- en bassax of zijn fluiten een schril koortje laat vormen. Een derde inspiratiebron is overigens Mingus; in de begeleidende toelichting prijst Landrus diens 'harmonic rubs and beautiful textures'.

De leider soleert vooral op baritonsax, kennelijk zijn specialiteit. Hij bewaart de rest van zijn instrumentarium gewoonlijk voor de orkestrale passages. Zij het dat 'Sophisticated lady' wordt gespeeld als een geheel onbegeleide tour-de-force op de bassax. Waarbij we naast de melodie ook horen hoe de akkoorden even worden aangestipt.

Aan het spelen van geïmproviseerde chorussen komt Landrus niet zo toe, terwijl de drie uiterst geroutineerde begeleiders ook meestal de blik op het muziekpapier hebben gericht. Maar in de melodievervolkingen vindt Landrus genoeg mogelijkheden om zichzelf te manifesteren. Alsmede zijn respect voor Ellington en Strayhorn. **Jeroen de Valk**

Bezetting: Brian Landrus (bariton- en bassaxofoon, bas- en contra-alklarinet, piccolo, c-, alt- en basfluit), Dave Stryker (gitaar), Jay Anderson (bas), Billy Hart (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/ywymttnt>

MICHAEL MOORE/ACHIM KAUFMANN
'22
Rambo

Andrew Hill lijkt als componist aan een herwaardering bezig te zijn, zeker ook omdat zijn stukken afwijken van het reguliere AABA- of bluesmodel van veel jazzmuziek. In de vorige nummer van JF berichtte ik al over het nieuwe album van John Escreet met een compositie van deze ondergewaardeerde pianist. Voor hun nieuwe dubbelalbum als, '22' (de eerste in tien jaar tijd), kozen rietblazer Michael Moore en pianist Achim Kaufmann maar liefst vier stukken van Hill, naast hun eigen werk (vier van Kaufmann en vijf van Moore). Dat er een logisch geheel ontstaat, ligt vooral aan de benadering van het gecomponeerde materiaal. Daar springen ze heel vrij mee om, en dat geeft de muziek een grote mate van openheid en speelsheid. De dubbele betekenis van 'spelen' is hier absoluut van toepassing. Neem nu 'Snake hip waltz' van Andrew Hill, dat pas na een improviserend begin zijn driekwartsmaat oppakt. Zodra die er eenmaal is, danst het tweetal zwierig om elkaar heen. Als Moore de klarinet ter hand neemt, is te horen dat hij een groot bewonderaar van Jimmy Giuffrè is. Stukken als 'La Verne', 'White writing' en 'Luffenholz beach' krijgen daardoor een licht melancholische, contemplatieve en wonderschone sfeer mee. Op altsax kan Moore wat rauwer zijn, met technieken als 'flutter tongue'. 'Olijf olive' is er een voorbeeld van. Kaufmann is ritmisch erg sterk, swingt soepel als het nodig is en laat zijn vingers soms als een danser over de toetsen gaan. Maar hij zorgt ook met rubato spel voor een flinke dosis expressiviteit waarmee hij Moore antwoordt. Na ruim 25 jaar is dit duo zo aan elkaar geklonken dat ze puur intuïtief elkaars wendingen volgen en de luisteraar verrassen met nieuwe inzichten en een breed palet aan klankkleuren.

Herman te Loo

Bezetting:
 Michael Moore (altsax, klarinet),
 Achim Kaufmann (piano).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/5xe64zvz>

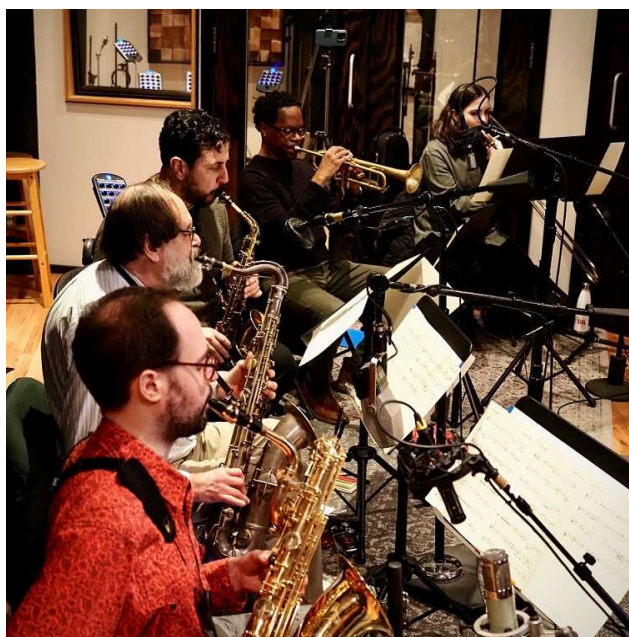
JON DE LUCIA
The Brubeck Octet Project
Musaeum Clausum Records

Eerst wat herinneringen aan de jazzpolitie. Van zijn eerste successen tot in de jaren tachtig was Dave Brubeck een Foute muzikant. Hij was ooit een Goede geweest, eind jaren veertig, maar toen keek geen mens naar hem om en had hij daar dus niets aan. In die Goede jaren maakte hij opnamen met een eigen octet, die pas jaren later bij een heruitgave enige aandacht trokken. Brubeck gold inmiddels als Fout, maar ik heb niet bijgehouden of dat octet daarmee met terugwerkende kracht ook alsnog Fout was. Maar nu dat octet dus; het werd geleid door en genoemd naar Dave Brubeck. Doch net als bij het Miles Davis Nonet uit die tijd werd veel schrijfwerk door anderen dan de leider gedaan. Gerry Mulligan arrangeerde veel voor Miles destijds. De belangrijkste arrangeur voor Brubeck was tenorsaxofonist Dave Van Kriedt (1922 - 1994).

De band van Miles wordt sindsdien verheerlijkt, het octet raakte verder in de vergetelheid. Brubecks muzikanten waren bijna vanzelfsprekend van een ander kaliber, en Van Kriedt was geen Mulligan achter de schrijftafel.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Het octet in de studio tijdens de plaatopname.
(Persfoto)

Maar toch. De bands bestonden min of meer gelijktijdig – eind jaren veertig – en tonen veel overeenkomsten. Dat valt nog eens vast te stellen, want de alt-saxofonist/muziekleraar Jon De Lucia (44) haalde de partijen letterlijk onder het stof vandaan, met dank aan de erven Brubeck en Van Kriedt. Ze zaten vol doorhalingen en notities en waren soms incompleet. De Lucia wist alles te reconstrueren en vulde waar nodig de ontbrekende noten aan.

De overeenkomst met het nonet zal het gevolg zijn geweest van gemeenschappelijke inspiratiebronnen; het lijkt er niet op dat de klanken van Miles' band tijdig de westkust konden bereiken.

Brubeck beschikte niet over een hoornist en een tubaïst. Maar ook bij hem horen we de blazers een gezamenlijke lijn spelen, met zowel het lage register van de bariton als een zeer hoge altsaxofoon. En ook hier wegen de solisten elke noot, waarbij de leider geregeld laat horen dat hij zijn Lee Konitz kent. Tenorist Scott Robinson verwijst naar de Four Brothers, wat ook een sound was die in de lucht hing. Er zijn virtuozetjes à la Marsh/Konitz: zowel geïmproviseerd als genoteerd.

Opvallend is, dat de thema's – we horen vooral bewerkingen van 'standards' – niet altijd herkenbaar zijn. In bijvoorbeeld 'September in the rain' lapt Van Kriedt het thema aan z'n laars. Er gebeurt intussen van alles; soms is het of we per abuis twee arrangementen gelijktijdig horen. Conservatoriumstudenten maken zoiets mee in de gang, als op drukke dagen uit alle deuren muziek naar buiten sijpelt.

Iets dergelijks is ook het geval met 'The way you look tonight', het enige – twee ultrakorte stukjes daargelaten – arrangement van Brubeck. Meerdere hectische, koortsachtige lijnen lijken elkaar voor de voeten te lopen. Let ook op het door Bill Smith gearrangeerde 'What is this thing called love?', dat deels in vijfkwartsmaat gaat. Dat was vast erg hip tot Brubeck er een niet nader genoemde hit mee scoorde.

De hedendaagse opnametechniek is natuurlijk perfect, en de uitvoering – inclus de gezamenlijk aanzwellende en weer uitdovende noten – is ook al áf. De solisten getuigen van hun respect voor dit oude materiaal, zonder oudmodisch te klinken.

Om terug te komen op de arrangeur: David Norman Van Kriedt was een wat schimmige figuur in wie medewerker Erik Carette zich hopelijk eens zal verdiepen. Alvast een voorzetje: dat 'Van' klinkt Nederlands, maar heeft hij er vermoedelijk zelf bij verzonnen. Zijn grootouders waren Noors en Deens. Hij zat negen maanden bij Kenton en doceerde vele jaren op conservatoria; eerst in Californië en later in Australië, waar hij zou overlijden.

Jeroen de Valk

Bezetting: Brandon Lee (trompet), Jon De Lucia (altsaxofoon), Scott Robinson (tenorsaxofoon), Jay Rattman (klarinet, baritonsaxofoon), Becca Patterson (trombone), Glenn Zaleski (piano), Daniel Duke (bas), Keith Balla (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/y7458bak>

ASHA PARKINSON
Possession
 Ubuntu Music

De 'Possession' is 'serious business'; het is de tweede cd van Asha Parkinson en het is wederom een groot project geworden. Haar band, genaamd Kalpadruma, heeft een royale bezetting; blazers, strijkers, ritme, stem en als kers op de taart de qanun, een Arabische harp. Ook haar composities zijn flink aan de maat met veel symfonische elementen. Tel daarbij op de veelal eigen teksten die al zingend of declamerend worden voorgedragen en dan hebben we het hier over muziek die niet zal misstaan op grote podia, kerken of concertzalen. Asha Parkinson is een muzikant die zich niet een hokje laat duwen. Klassiek, flamenco, oosterse muziek, ze vermengt de bijbehorende klankkleuren tot verrassende nieuwe composities. Daarbij heeft ze een missie. Met haar muziek probeert ze verschillende culturen met elkaar in contact te brengen. Samen musiceren is volgens haar de manier om conflicten te vermijden. De wereld wordt er beter van en daar kan ze weleens gelijk in hebben. Dat Asha haar muzikantenbestaan serieus oppakt blijkt wel uit haar cv. Ze is al verschillende keren doorgedrongen tot de BBC Young Jazz Musician of the Year Contest. En met haar band treedt ze op in beroemde jazzclubs zoals Ronnie Scott's en op grote festivals. De band Kalpadruma is een hecht collectief. Asha blinkt uit met haar heldere altsax waarop ze prachtige solo's blaast. De Zweedse zangeres Rebecka Edlund neemt de vocalen voor haar rekening. Ze heeft een mooie alt en articuleert uitstekend, wat de poëtische teksten een 'boost' geeft. In het bijbehorende boekje, ja eindelijk weer eens een cd met een boekje, zijn alle teksten te lezen. Zo ook de tekst van het sluitstuk, getiteld 'Permanent verse' met een speech van de Liberiaanse vredesactivist Leymah Gbowee, een nummer dat al wervelend een geweldig slotakkoord vormt voor deze imposante cd 'Possession'.

Sjoerd van Aelst

Bezetting: Asha Parkinson (sax), Rebecka Edlund (zang), Meera Maharaj (fluit), Simeon May (baritonsax, basklarinet), Christie Smith (trompet), Konstantinos Glynos (qanun), Abbie Davis, Chloe Meade, Andrew Lidell (violen), Cubby Howard (cello), Charlie Heywood (gitaar), Alex Wilson (piano), Hamish Nockles-Moore (bas), Alex Taylor (drums).

Luister hier naar het album:
<https://tinyurl.com/4ksmek4s>

MATTHEW SHIPP
New Concepts In Piano Trio Jazz
 ESP Disk

Zelden was de titel van een jazzalbum zo helder en duidelijk en op zijn plek als het nieuw trioalbum van de Amerikaanse pianist Matthew Shipp (1960): 'New Concepts In Piano Trio Jazz'. We hebben de afgelopen decennia veel nieuws gehoord in de jazzpianotriobe-zetting, maar de bewering van het platenlabel dat er geen pianotrio ooit eerder klonk als dit trio rond Matthew Shipp is voor geen letter gelogen. Shipp wordt begeleid door bassist Michael Bisio en drummer Newman Taylor Baker. Samen maken ze inderdaad volstrekt unieke pianotriojazz. Referenties die soms opduiken zijn Monk, Herbie Nichols en Misha Mengelberg, maar in nauwe samenwerking met Bisio en Taylor Baker ontstaat er in ieder nummer een heel eigen geluid. Shipp was oorspronkelijk actief in de free jazz, maar zijn werk is later ook in verband gebracht met hedendaags klassiek, hiphop, elektronica en zelfs punkrock. Zijn trio album 'World Construct' uit 2022 leek al een apotheose van het pianotrio, maar 'New Concepts...' gaat nog een paar stappen verder. Naast nummers met het trio staat er ook een enkel pianosolistiek op het album ('Brain work'). Het album begint vriendelijk met het nummer 'Primal poem' en 'Sea song', waar de brushes in het intro een mooie kabbelende branding neerleggen. Maar het is alsof Shipp het moeilijkste voor het laatst bewaart met het nummer 'Coherent system', dat na een paar minuten 'ont-aardt' in minder coherente free jazz. Toch houden Shipp, Bisio en Taylor Baker de lijntjes scherp in beeld en komen er prachtige groepsimprovisaties lang (blijf luisteren!) en voegt hij ook met dit nummer absoluut een nieuw concept toe aan het jazzpianotrio.

Jaap Lampe

Bezetting:

Matthew Shipp (piano),
 Michael Bisio (bas),
 Newman Taylor Baker (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/2ncnrthh>

VARIA

Inschrijving Keep an Eye The Records 2025 geopend

Afstuderende jazzstudenten en alumni (afgestudeerd in 2020 of later) kunnen zich nog tot 1 november aanmelden voor The Records 2025, een project van de Keep an Eye Foundation. Zeven bands worden geselecteerd voor de finale op 23 januari 2025 in TivoliVredenburg, Utrecht. Na afloop zullen drie winnaars gekozen worden die ieder 10.000 euro krijgen om een album te maken en die een tournee langs een aantal Nederlandse podia mogen maken. Eerdere winnaars waren onder anderen Ronny de Carlo, Mo van der Does, Marta Arpini, Lucas Santana, Guy Salamon en Tijs Klaassen.

Giuseppe Doronzo geeft op 15 december een soloconcert in Rotterdam. (Foto: Acs Zoli)

Weer wekelijks gratis jazz bij De Machinist, Rotterdam

Op 20 oktober 2024 start het nieuwe seizoen van de concertreeks Jazz op Zondag in de Europoortzaal van De Machinist (Rotterdam). Het publiek kan optredens verwachten van Tom Ridderbeekx, Robert Koemans, Jadi Peperzak, Kasyfi Kalyasyena, Simon Rigter, Alexander Brott, Kenturah's Kitchen, Teus Nobel, Sara van den Brink, Emine Bostanci, Eric van der Westen, Het Rotterdam/Trondheim Collective, Henri Noorlander & Band, Guiseppa Doronzo en Lucas van Merwijk & Ilja Reijngoud. Alle optredens zijn gratis toegankelijk. Het volledige programma is te vinden op: www.demachinist.nl.

FESTIVALS

Camilla George speelt op het festival Rockit. (Persfoto)

SO WHAT'S NEXT

Muziekgebouw, Eindhoven

2 november 2024

(<https://sowhatsnext.nl/>)

Met onder anderen: Branford Marsalis Quartet, Dulfer! Total Response, Lakecia Benjamin, Sam Newbourn Quintet, Teus Nobel Acoustic Trio en Al Di Meola.

ROCKIT

Oosterpoort, Groningen

9 november 2024

(<https://www.spotgroningen.nl/events/rockit/programma/>)

Met onder anderen: Kamasi Washington, Meshell Ndegeocello, Ambrose Akinmusire, Camilla George, Enji, Teis Semey, Shabaka en James Brandon Lewis.

BIGBAND FESTIVAL ALKMAAR

Stadsfabriek, Alkmaar

10 november 2024

(<https://www.stichtingcfa.nl/>)

Met onder anderen: Big Swing Band, Alkmaarse Big Band, Junior Jazz Experience, Amstel Big Band, Jazz Focus, Sea Breeze en Panchós Orchestra.

SUPER-SONIC JAZZ FESTIVAL

Diverse locaties, Amsterdam

13 tot en met 17 november 2024

(<https://www.supersonicjazz.nl/festival/>)

Met onder anderen: Lander & Adriaan, Brandee Younger, Butcher Brown, Emma-Jean Thackray, Brintex Collective, Lakecia Benjamin en Sons of Jumira.

Tien goede literaire jazzboeken

Voor een overzicht op de Amerikaanse website Literary Hub selecteerde medewerker Ed Simon een aantal goede literaire boeken over jazz. Hij beveelt onder meer deze titels aan:

[Young Man With A Horn](#)

Dorothy Baker

[Invisible Man](#)

Ralph Ellison

[Mexico City Blues](#)

Jack Kerouac

[Another Country](#)

James Baldwin

[Black Music](#)

Leroi Jones (Amiri Baraka)

[But Beautiful: A Book About Jazz](#)

Geoff Dyer

[Jazz](#)

Toni Morrison

[The History Of Jazz](#)

Ted Gioia

[Jazz Fan Looks Back](#)

Jayne Cortez

[Considering Genius: Writings On Jazz](#)

Stanley Crouch

Meer info: <https://tinyurl.com/5yd55j5t>

Victor Posch. (Persfoto)

Victor Posch geeft reeks improvisatiewerkshops in Bergen

Saxofonist Victor Posch start 13 oktober met een reeks van zes improvisatiewerkshops voor instrumentalisten in het Harmoniegebouw in Bergen (NH). Hij laat de deelnemers samenspelen en improviseren op bekende en onbekende jazzthema's. De workshops zijn maandelijks (m.u.v. december) op zondagochtend en lopen tot en met april. Meer informatie: victorposch@zonnet.nl.

De beste jazz van Bandcamp

Maandelijks maakt het muziekplatform Bandcamp een overzicht van de 'beste jazz'. Het is een heerlijke bron van nieuwe jazz, zegt onze medewerker Jaap Lampe. Hij beveelt het overzicht van harte bij u aan. Dit is de link naar de pagina met de beste jazz van de maand: <https://daily.bandcamp.com/best-jazz>

FESTIVALS (vervolg)

aki, de band van drummer Anke Verslype (geheel rechts) is te gast op het festival Brand! (Foto: Monday Agbonzee Jr.)

MOTIVES FESTIVAL

Provinciaal Domein Dommelhof, Pelt

17 november 2024

(<http://www.motivesforjazz.org/>)

Met onder anderen: Equi, Elliot, Wajdi Riahi Trio, Jeroen Reggers Quartet, Vliegwerk en Carlo Nardoza: The Siu Lam Project.

JAZZNIGHT MAASTRICHT

AINSI, Maastricht

22 november 2024

(<https://www.conservatoriummaastricht.nl/events/jazz-night-0>)

Met: ensembles van de jazzopleiding van het conservatorium van Maastricht.

BRANDT!

Cultuurcentrum, Mechelen

27 tot en met 30 november 2024

(<https://www.nona.be/nl/brand>)

Met onder anderen: James Brandon Lewis & Red Lily Quintet, aki, Merope.

JAZZ IN DE WINKEL

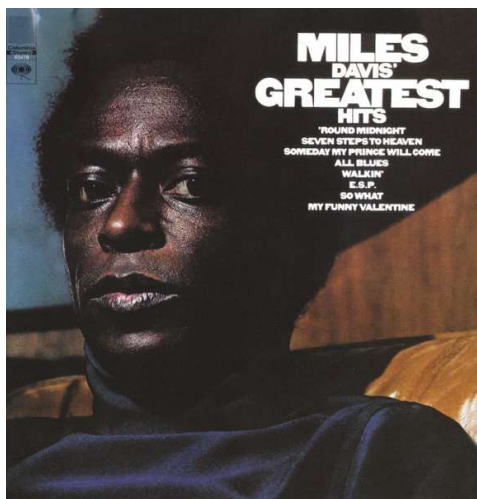
Op en rond de Westzijde, Zaanstad

30 november 2024

(<https://jazzindewinkel.nl/>)

Met onder anderen: Anton Goudsmit, Rueben James, Martha High, Ambrosia en de West End Big Band.

INGEZONDEN

'So what' staat ook op de 'Greatest Hits' van Miles Davis uit 1997 (Columbia).
(zie de ingezonden e-mails hiernaast)

CONCERTVERSLAGEN IN JAZZFLITS

Beste jazzpublicisten, komen jullie wel eens in het Bimhuis? Gisteren een fantastische avond met duo Han Bennink-Jelle Rozenburg (fenomenale creatieve jonge gitarist) en daarna het zeer creatieve gezelschap Bonsai Panda! Check de scène.

Leendert Boudesteijn

Reactie Hans van Eeden:

Regelmatig ontvangen wij mails als de bovenstaande van lezer Leendert Boudesteijn over onze concertverslagen. Die snappen wij heel goed. Wij komen inderdaad op veel plekken niet. We zouden wel willen, maar ons ontbreken de middelen daarvoor. We hebben geen inkomsten en daarom ook geen budget. Dat dit geen bezwaar hoeft te zijn om toch een blad over jazz te maken, bewijzen de ruim vierhonderd edities van Jazzflits. Omdat alle medewerkers hun bijdragen op basis van 'liefdewerk, oud papier' leveren, zijn onze kosten gelukkig te verwaarlozen. Zo kan het toch uit allemaal. Maar door onze beperkte middelen kunnen we niet altijd de journalistieke keuzes maken die we zouden willen maken. We kunnen bijvoorbeeld niet iemand inhuren om bepaalde concerten te bespreken. De verslagen die we opnemen betreffen daarom meestal concerten in de buurt van de woonplaats van de desbetreffende medewerker. Dat we zo geen representatief beeld geven van het concertgebeuren in Nederland, beseffen we maar al te goed, maar het is helaas niet anders.

'SO WHAT'

Jazzflits heeft opletende lezers. De spreekwoordelijke zetduivel veroorzaakte een storende fout in het verhaal van Ruud Bergamin over de jazzstandard 'So what' in Jazzflits nummer 426, zo constateerde Marten Mees:

"Het B-gedeelte in 'So what' is een dorische reeks, net als in het A-gedeelte, beginnend op Es, zo schrijft Ruud Bergamin. Hij merkt op dat alle vijf zwarte toetsen op de piano er in zitten plus twee witte, D en C. Moeten die witte toetsen niet zijn F en C? De eerste stap in een dorische toonladder is een hele toon, in het A-gedeelte D-E. Dan is de eerste stap in het B-gedeelte ook een hele toon, namelijk Es-F. Bergamin noemt de F echter niet als een van de twee witte toetsen.

De laatste stap is weer een hele toon, in het A-gedeelte C-D. De laatste stap in het B-gedeelte moet dus zijn Des-Es, niet D-Es. Bovendien zouden, als de zevende noot een D zou zijn, niet alle vijf zwarte toetsen in het B-gedeelte zitten.

De twee witte toetsen in het B-gedeelte zijn dus F en C, niet D en C. De - niet door Bergamin uitgeschreven - dorische toonladder in het B-gedeelte is Es-F-Ges-As-Bes-C-Des-Es."

Reactie Ruud Bergamin:

Marten Mees heeft volkomen gelijk. Domme tikfout. Natuurlijk is de tweede toon van Es dorisch een F. De juiste, inmiddels in nummer 426 gecorrigeerde zin luidt: 'Op de piano komen nu alle vijf zwarte toetsen aan de beurt (plus twee witte, de F en de C).' Dank aan Marten Mees voor zijn oplettendheid!

Lezer Kees Veldhuizen vindt dat Ruud Bergamin het blazersarrangement in het 'So what'-thema tekortdoet:

"Ruud Bergamin vindt het bijzondere van 'So what' dat de bas het thema speelt. Maar het thema is breder, het mooie blazersarrangement als een soort antwoord op de baslijn, is mijns inziens onderdeel van het thema en misschien nog wel belangrijker. 'So what' is ook veel gecovered door fusion- en funkgroepen, zoals Candy Dulfer."

(via Facebook)

Reactie Ruud Bergamin:

De tegenstem is natuurlijk ook mooi, maar niet super origineel.

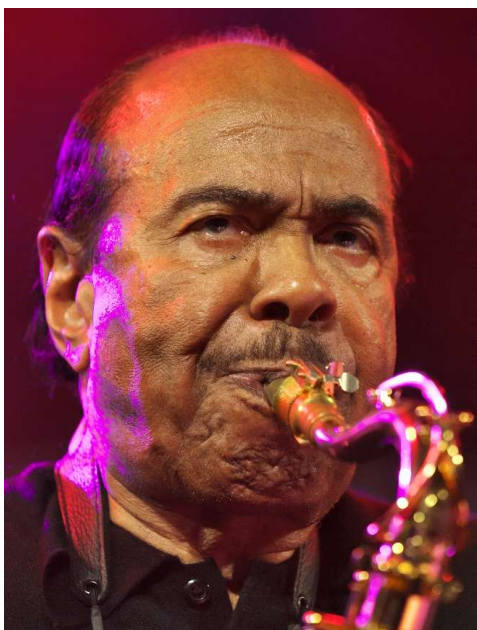
Schreef Miles Davis wel 'So what' of was het eigenlijk Gil Evans, vraagt lezer Erik Albjerg zich af:

"Ik vermoed dat Gil Evans de werkelijke componist is, hij heeft ook de impressionistische intro gecomponeerd, dat weten we honderd procent zeker. Gil Evans gebruikt daar uitsluitend de 'call en response'-motieven, en het chromatische aspect van de bridge een halve toon hoger, op een fantastische vrije maar tegelijk ook strenge wijze waardoor de intro 'vrij' klinkt maar tegelijk duidelijk de luisteraar wel voorbereid op het thema. Gil Evans moet dit voorafgaand aan de studio-opname gecomponeerd hebben. Ik vind het ook interessant dat het basmotief thematisch verwant is aan de boogie-woogieachtige bas-riff van 'All blues'. En we zien weer in de bas de chromatische lijn d-es-d. Door deze overeenkomsten vermoed ik dat Gil Evans (en niet Miles Davis; red.) ook van 'All blues' de componist is."

(via Facebook)

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Benny Golson in 2014. (Foto: Tom Beetz)

OVERLEDEN

John McNeil, 27 september (76)

Trompettist. Verlegde zijn werkzaamheden van Californië naar New York. Werkte met pianist Horace Silver, maar maakte daar geen platen mee. Wel een zestal met zijn eigen combo (kwintet, kwartet, trio), waaronder een duet met trompettist Tom Harrell, alle voor het Deense label Steeplechase. Verder opnamen met baritonist Kenny Berger.

Benny Golson, 21 september (95)

Tenorsaxofonist en de componist van: 'Along came Betty', 'Are you real', 'Blues march', 'Briellesamba', 'Fair weather', 'Five spot after dark', 'I remember Clifford', 'Just by myself', 'Killer Joe', 'Out of the past', 'Stablemates', 'Whisper not'...

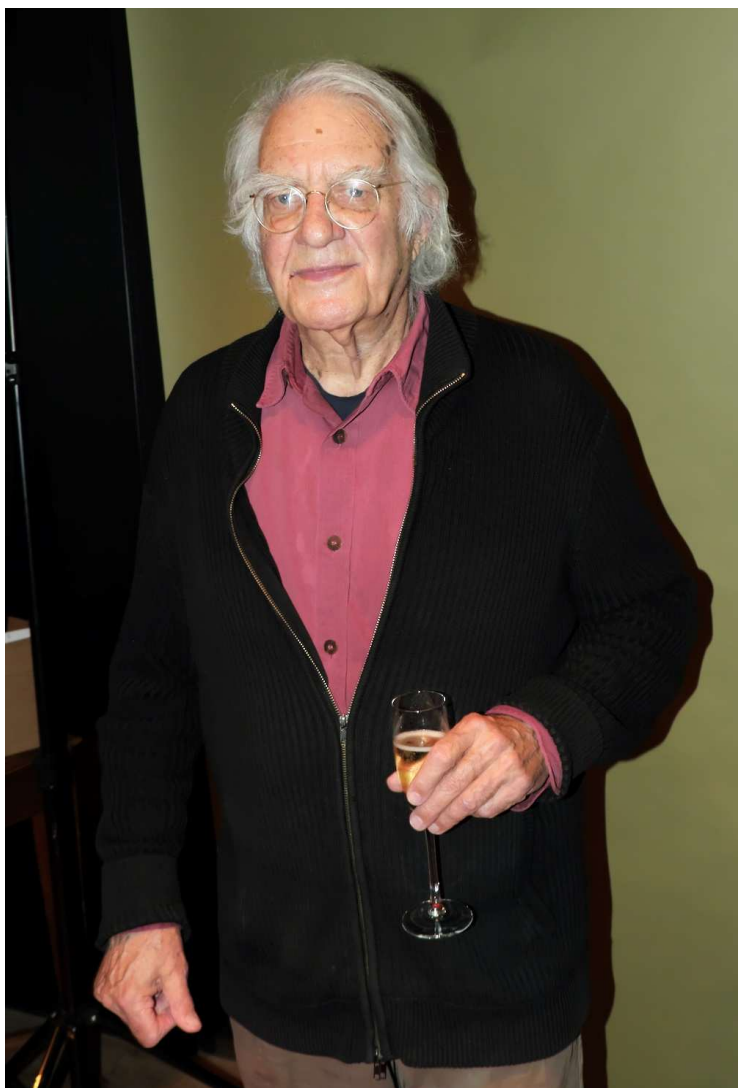
Beluister het nummer 'Whisper not':
<https://tinyurl.com/3z33j6wx>

Arthur Edghill, 10 september (98)

Drummer, (niet: Edgehill). Werkte met pianist Horace Silver en saxofonist Gigi Gryce, maar maakte met hen geen platen. Wel met pianist Mal Waldron, trompettist Kenny Dorham, organiste Shirley Scott en de tenoristen Eddie Lockjaw Davis en Arnett Cobb. (jjm)

VRAAG EN AANBOD

Heeft u als lezer iets in de aanbieding of zoekt u iets op jazzgebied, meldt u dat dan bij ons. Alles mag. Wij gooien het via deze rubriek 'vraag en aanbod' dan zogezegd in de groep, en, zoals u van Jazzflits gewend bent, geheel kosteloos. Aarzel niet! Ons e-mailadres is jazzflits@gmail.com.

Willem van Manen in 2022 in het Bimhuis. (Foto: Tom Beetz)

Willem van Manen, 26 september (84)

Trombonist-orkestleider Willem van Manen is 26 september op 84-jarige leeftijd aan de gevolgen van een auto-ongeluk overleden. Van Manen was in 1974 een van de oprichters van het Bimhuis en de daaraan gelieerde Beroepsvereniging van Improviserende Musici (BIM). In Jazzflits 425 legde hij in een ingezonden e-mail nog eens uit wat zijn rol daarbij precies was (pagina 16). Van Manen zat ook in talloze adviesraden en besturen, en was van 2005 tot en met 2019 verantwoordelijk voor de jazzprogrammering van de Concertzender.

In 1968 vroeg saxofonist Hans Dulfer hem als lid van zijn free-jazz-formatie Heavy Soul Inc. Met deze groep maakte Van Manen ook zijn eerste plaat. Na Dulfer speelde Van Manen bij saxofonist-klarinetist Willem Breuker en het Consort van saxofonist Theo Loevendie. Tussen 1972 en 1997 was hij lid van Louis Andriessens orkest De Volharding. Eigen orkesten waren de Springband (1979-1983) en de Contraband (1984-2005). De Springband hield op te bestaan toen de groep na een optreden op weg naar huis met het busje van de band een zwaar ongeluk kreeg. Drie van de vijf muzikanten overleden. Van Manen zelf zat niet in het busje. Het ongeluk raakte hem zo dat hij een jaar niet kon spelen. In 2004 kwam 'The Painter' van de Contraband uit. Het is het laatste album waarop Van Manen te horen is. Met optreden stopte hij op zijn 75ste. (hve)

VINYLJACHT IN DEVENTER

In Jazzflits 377 ging onze medewerker Lo Reizevoort op vinyljacht in Deventer. Recentelijk ging hij voor een tweede maal voor ons op pad. Hieronder doet hij verslag van zijn geactualiseerde bevindingen.

Deventer vinyl- en cd-stad? Die betiteling is een beetje overdreven maar sinds Ruud Verkerk onlangs zijn winkel Musicamore opende is een vinyl- en polycarbonaat-wandeling in de historische binnenstad mogelijk. Wel is het zaak van tevoren te kijken wanneer de winkels in voornamelijk tweedehands materiaal open zijn. De openingsdagen en -uren wijken veelal af van de gebruikelijke. Vanaf het NS-station loopt de vinyljager naar het centrale (markt)plein, de Brink. Die wordt tegenwoordig ontsierd door wijd uitdijende terrassen. Aangekomen bij de Waag, een niet te missen historisch gebouw, slaat de muzikwandelelaar de smalle Kleine Overstraat in. Daar is op nummer 50 sinds kort de winkel **Musicamore** van Ruud Verkerk te vinden. De oud-verkoper van Plato Deventer heeft heel wat jazz in huis. Alles is keurig gesorteerd, de jazz-cd's bijvoorbeeld zijn grotendeels op label of serie te vinden. Ruud verkoopt ook onder meer boeken. Die nam hij over van de vorige huurder van de winkel, een antiquaar. Ruud is te vinden op Discogs, een internationale site waar vraag en aanbod naar tweedehands geluidsdragers worden samengebracht.

Website Musicamore

<https://tinyurl.com/ydkmhwwb> en
<https://tinyurl.com/485xj7tk>

Zet de wandeling voort richting Proosdijpassage. Op nummer 8-12 in dezelfde Kleine Overstraat is de fysieke winkel van **Variaworld** te vinden. Wilco de Bruin heeft daar maar een zeer klein deel van zijn gigantische voorraad staan. Het meeste is digitaal via zijn site te bereiken. Het bedrijf heeft een uitstekend zoekprogramma op de thuispagina staan. Via de site bestellen en in de winkel zonder verzendkosten ophalen behoort tot de mogelijkheden.

Website Variaworld:

<https://www.variaworld.nl>

Even doorlopen en je belandt in de Proosdijpassage. In dit overdekte winkelcentrumpje huist Marcel Leussenkamp met zijn **Walk-in** Cd & Vinyl outlet store. [vervolg op de volgende pagina links...](#)

JAZZ IN BEELD ERIC VLOEIMANS' HOTSPOT!

Jerôme Hol, Eric Vloeimans en Phaedra Kwant.

Eric Vloeimans blijft zijn muziek vernieuwen. Met zijn formatie Hotspot! stroopt hij de mouwen eens flink op voor een stevige portie fusie en jazzrock samen met gitaarvirtuoos Jerôme Hol. 'Ja, ik weet niet of er mensen gekomen zijn voor een avondje romantische jazz...' was dan ook de waarschuwing die Eric liet horen na het eerste nummer. De rest van de bezetting op 20 september bij Hot House in Leiden: Sjoerd van Eijck, toetsen; Phaedra Kwant, basgitaar en Pascal Vermeer, drums. (Foto's en tekst: **Marcel Schikhof**)

Tussen de popmuziek heeft hij ook veel jazz staan. Walk-in is ook actief op Discogs. Daarop staat een deel van de voorraad, de meeste cd's en elpees staan gesorteerd in de winkel.

Website Walk-in:

<https://tinyurl.com/yc3hw6ea>

Walk-in verlatend moet de wandelaar rechtsaf de Lange Bisschopstraat in. Daar is op nummer 14 een filiaal van de **Platoketen** te vinden. Op de begane grond is een bescheiden voorraad nieuwe jazz-cd's en -elpees te vinden. In de kelder is het graaien en grabbelen in bakken met tweedehands schijfjes die vaak slechts een euro moeten opbrengen. Er is een aparte sectie jazz-cd's.

Website Plato:

<https://www.platomania.nl/store/id/7>

Rechtsafslaand is er na de Kleine de Grote Overstraat. Hoewel de naam anders doet vermoeden, is dit ook een klein straatje. Bijna aan het eind is op nummer 60 **Bep Dylan** te vinden. Eigenaar Hans Pijfers heeft een bescheiden voorraad jazz maar probeert ook allerlei leuke hebbedingetjes aan de man/vrouw te brengen. Bep Dylan heeft meer in huis dan direct in de winkel staat. Ook die titels zijn via Discogs.com te raadplegen.

Website Bep Dylan:

<https://tinyurl.com/mrxzsh38>

Lo Reizevoort

WORKSHOP IMPROVISEREN

Van maandagmiddag 6 januari t/m vrijdagochtend 10 januari 2025 geeft saxofonist-arrangeur Ruud Bergamin voor de tweede keer zijn Wintermidweek Jazz Workshop. Evenals de vorige keer vindt deze in Julianadorp (Noord-Holland) plaats. Er kunnen maximaal twaalf musici meedoen: een drummer, een bassist, een of twee blazers, strijkers en vocalisten, beginnend of gevorderd. Tijdens de workshop worden thema's ingestudeerd waarover geïmproviseerd gaat worden. Er wordt gewerkt met motieven die spontaan opkomen of met 'riff's' en 'riff'-varianties. "Iedereen die er voor open staat kan leren improviseren door het veel te doen en te luisteren naar anderen. We gaan veel en lekker spelen in een fijne en inspirerende omgeving", aldus Ruud Bergamin. De kosten van de midweek bedragen 450 euro per persoon, inclusief vol pension.

Info: <https://veenjazzexpressions.nl/>

JAZZ IN BEELD FESTIVAL GENERATIONS

Meika. (Foto: Jelle van Netten)

CHI Quartet. (Foto: Jelle van Netten)

Pepijn de Wit. (Foto: Jelle van Netten)

Op zaterdag 21 september vond voor de zesde keer in Orpheus, Apeldoorn het festival Generations plaats. Met op de bühne – in vier zalen - aanstormend talent en gevestigde namen als het Millennium Jazz Orchestra en het trio van pianist Peter Beets, die blijkens de overvolle zaal onverminderd populair is. Bezoeker **Jelle van Netten** maakte ter plekke de foto's op deze pagina. De volgende editie van het festival is op 20 september 2025.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

LENNY BREAU (1941 – 1984)

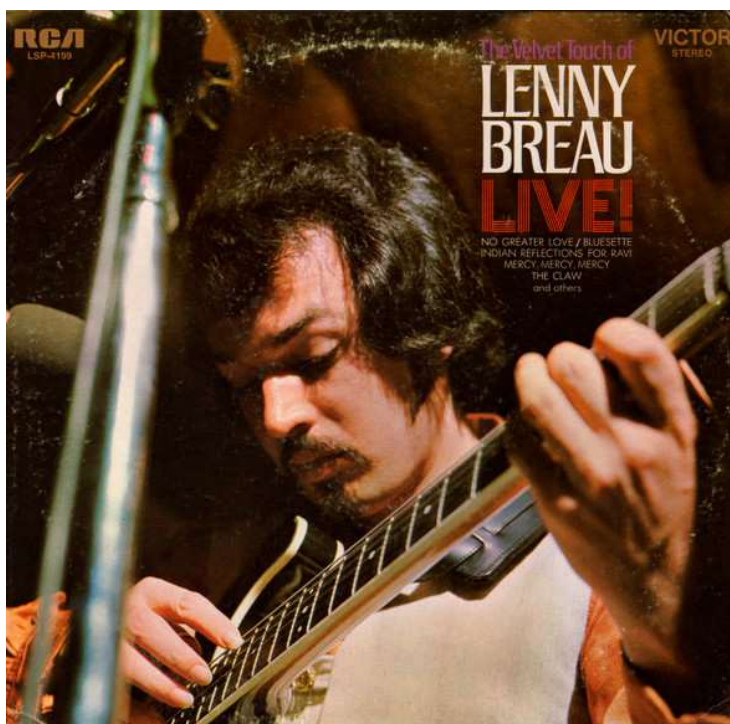
Woorden schieten te kort om de genialiteit van de Canadees-Amerikaanse gitarist Lenny Breau te omschrijven. "Niemand kent hem. Ik wel. Hoor eens, ongelooflijk. De beste, na Django Reinhardt dan", aldus pianist, schrijver en radiopresentator Ruud Kuyper (1937-1999) in het Algemeen Dagblad van 12 juni 1971. Hij heeft geen muzikale nalatenschap als de gitaristen Django Reinhardt, Charlie Christian of Wes Montgomery. Zelden oversteeg hij de status van 'underground'-fenomeen. Tussen 1968 en 1983 verspeelde Breau een deel van zijn leven. Een enkele keer liet hij zich opnemen vanwege drank- en drugproblemen. Hoewel hij werd overladen met superlatieven bleef hij bescheiden. 'Listen to his music', zegt topgitarist Tommy Emmanuel (°1955).

Maak hier kennis met Lenny Breau:
<https://tinyurl.com/mrxpbysu>

Gitaristen als Mundell Lowe, Gene Bertoncini, Ed Bickert, de in Leiden geboren Canadese jazzgitarist Reg Schwager (°1962) en Emily Remler beschouwden Breau als een wonderkind, een muzikaal mirakel. Gitarist Phil DeGruy (°1955) uit New Orleans speelde in 1976, 1980 en 1983 aan zijn zijde en noemt hem 'the unsung hero' (OffBeat Magazine, 27 september 2018). Pat Metheny (°1954) noemt Breau als één van zijn favoriete gitaristen.

Breau was thuis in verschillende stijlen. Met veel gemak musicceert hij in jazz, country, flamenco en klassiek. Zijn levenslange mentor, Chet Atkins, noemde Breau een van de grootste gitaristen. Breau's jazzbijdragen zijn onderbelicht. Een groot deel van de nieuwe generatie jazzgitaristen heeft nog nooit van hem gehoord. Voor hen is het boek 'Lenny Breau: Fingerstyle Jazz', geschreven door John Knowles, aanbevolen literatuur. Ook is er uit 2006 'One Long Tune: The Life and Music of Lenny Breau', van Ron Forbes-Roberts en goedgekeurd door Breau zelf. Lenny's dochter Emily Hughes maakte in 1999 de filmdocumentaire 'The Genius of Lenny Breau'.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Lenny Breau op de hoes van een live-album (RCA).

Leonard Harold Breau werd geboren op 5 augustus 1941 in Auburn, Maine. Ook al was hij geboren in een Amerikaanse staat, hij beschouwde zich vanwege zijn moeder als Canadees. In 1948 verhuist hij met zijn Franssprekende ouders, Harold Breau (1916-1977) en Betty Cody (1921-2014) naar Moncton, New Brunswick. Die waren country & western-beroepsmuzikanten. Harold, 'The Lone Pine Mountaineer', was op 29 juni 1940 met Betty getrouwd. Als snel werd ze 'The Little French Girl'. In de jaren veertig speelde het koppel gratis voor radiozender CKCW Moncton, New Brunswick. Die publiciteit voor hun concerten was meegenomen. Om maar te zeggen dat Lenny opgroeide in een muzikaal gezin.

Zoon Breau leerde gitaar spelen vanaf zijn achtste. In 1981 verscheen Lorenzo DeStefano's documentaire over Tal Farlow, 'Talmage Farlow'. Daarin haalt Breau gitarist Barney Kessel aan als zijn grote inspiratiebron. Lenny had het album 'The Poll Winners' (Barney Kessel, Ray Brown, Shelly Manne, 18 en 19 maart 1957) grijsgedraaid (Contemporary 3535, goedkoop op dubbel-cd Avid Jazz 1412, Four Classic Albums).

Lenny Breau ging naar school in Walton High in Auburn. Hij had de huissleutel gekregen van buurman Maurice Hebert, een platenverzamelaar van Louis Armstrong, Duke Ellington, Charlie Parker en Miles Davis. Zo kon Breau als hij van school spijbelde stiekem naar platen luisteren.

Op zijn dertiende vormde hij met vrienden een orkestje. Als leadgitarist kreeg hij de bijnaam 'Lone Pine Junior'. Hij speelde nummers van de gitaristen Merle Travis (1917-1983) en Chet Atkins (1924-2001). Zijn talloze akkoorden haalde hij uit het studieboek 'Complete Course In Jazz Guitar' van Mickey Baker (1925-2012).

Breau's eerste opnamen zijn uit 1956 in de studio van Event Records in Westbrook, Maine. Labeleigenaar Al Hawkes liet dikwijls de band doordraaien. In 1998 ontdekt Dan Casavant, researcher voor Guitarchives Records, 27 nummers van Lenny Breau. Die staan op het album 'Boy Wonder'.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In december **1957** verhuisde de muzikale familie naar Winnipeg, Manitoba in Canada. 'Anybody who came from the States to Canada must be better than anyone else!', wordt wel gezegd. In **1959** verliet Lenny het familie-orkest, hij was toen achttien. Hij kreeg van vader Harold een klap in het gezicht. Lenny had het aangedurfd een bebopsolo te improviseren in countryzanger Don Gibsons hit uit december 1957 'Oh Lonesome Me'. Op 14 november 1959 trouwt hij in Winnipeg met Valerie St.Germain, de zus van de populaire entertainer Ray St.Germain. Op 14 april **1960** wordt hun eerste kind geboren: Melody (+2014).

In Winnipeg zoekt Lenny jazzcollega's. Daar werd in april 1960 de Stage Door geopend, zoals de Birdland in New York. Op internet vind je een concert van een uur als Lenny Breau 'Live at the Stage Door 1960/1961', met Bob Erendson en drummer Reg Keln. Het was pianist en Winnipegger Erendson (1931-25 januari 2024) die Breau de muziek van pianist Bill Evans leerde kennen en de geheimen van jazztheorie en harmonie.

Beluister hier dit concert;
<https://tinyurl.com/4xh7jwm8>

Winnipeg werd te klein voor Breau. In november **1961** trekt hij naar Toronto, Ontario, Canada. Hij krijgt een mislukte auditie bij de Canadese pianist Oscar Peterson (1925-2007). De pianist nam onvoldoende tijd om naar Breau's kunsten te luisteren.

In november 1961 werd studiotijd gehuurd in Toronto's Hallmark Studios. In 2003 bracht Art Of Life 'The Hallmark Sessions' uit, met bassist Rick Danko en drummer Levon Helm, beiden bekend geworden bij The Band. Helaas bracht de Hallmark-demotape niet meer werk mee.

Beluister dit album hier:
<https://tinyurl.com/3h4xa8xr>

In Toronto begint Breau's drugsverslaving met marihuana en LSD via zijn vriendschap met gebruiker Don Francks. Hij vond een dokter die gemakkelijk een voorschrift voor methadon bezorgde. Dat wordt problematisch voor zijn gezin. Hij keert terug naar Winnipeg waar op 7 januari 1962 zijn zoontje Chet wordt geboren. Uiteindelijk scheiden Lenny en Valerie op 22 april 1966.

In **1962** kreeg de eigenzinnige Breau een driejarig contract in het orkest van crooner Tony Bennett aangeboden.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Lenny wijst het aanbod af. Later erkent Breau 'it was the biggest mistake in my life'.

Hij sticht het jazztrio Three met zanger-acteur Don Francks en bassist Eon Henstridge, die in 1965 zelfmoord pleegt. Three's muziek werd gebruikt om de film 'Toronto Jazz '62' te documenteren. Bekijk hier een stuk: <https://tinyurl.com/2f7c58k4>

De Canadese gitarist Ed Bickert (1932-2019) ging luisteren naar een concert met zijn collega: "Breau was lichtjaren voor op mij. Indien we zouden samenspelen, I would have been in big trouble!" In mei **1963** neemt Three een liveplaat op in de Village Vanguard in NYC, uitgebracht als 'Jackie Gleason Says 'No One in this World is like Don Francks'".

Enige maanden later is Lenny vanuit Toronto terug in Winnipeg. Begin **1964** werkt hij geregeld voor de CBC Radio en CBC Television (Canadian Broadcasting Corporation). Hij kreeg op voorhand de partituren, want Breau was geen geschoolde muzikant. Hij verdiende 35.000 dollar en kocht daarvan een Studebaker, hoewel hij geen rijbewijs had.

In **1966** ontmoet hij een nieuwe partner, zangeres Judi Singh (1945-2021). Dertien weken lang zingen ze samen in het televisieprogramma The Lenny Breau Show in Winnipeg. (Diezelfde Judi zingt enkele nummers op 'Rosewood' (1977) en 'For Sure' (1979) van trompettist Woody Shaw (1944-1989). Breau's dochter Emily Lisa Singh (°1968) klaagt dertig jaar later in 'The Genius of Lenny Breau' haar vaders afwezigheid in haar jeugd aan. In 2018 volgt een verlengstuk, de betaalvideo 'The Genius of Lenny Breau Remembered' met interviews met vrienden van haar vader, fans en detectives van de Los Angeles politie.)

In oktober **1967** komt Breau in Nashville onder de aandacht van Chet Atkins, vice-president bij RCA Records. Hun muzikale vriendschap leidt in 1968 en 1969 tot twee solo-platen: 'Guitar Sounds From Lenny Breau' en 'The Velvet Touch Of Lenny Breau - Live', allebei voor RCA.

Op 16 februari **1968** wordt 'Soft And Groovy, The Jimmy Dale Adventure' opgenomen met drie Canadese gitaristen: Ed Bickert, Lenny Breau en Sonny Greenwich (°1936).

Vanaf 28 april **1969** mag Breau drie nachten optreden in Shelly's Manne Hole in Hollywood. Echter na zijn RCA-tweede plaat zet hij zijn chaotisch leven verder. Breau twijfelde, hij was liever in het jazzspectrum van Verve of Blue Note geraakt, want Atkins was niet gekend als een jazzfreak. Die RCA's werden geen commercieel succes: te weinig pop voor de popfans, te weinig jazzy voor de jazzfans. Hij droomde van een Europatournee, die er maar niet kwam. Breau is ontgoocheld en zoekt heil in verdovende middelen. Gebruikers vinden elkaar altijd. Straatlieden gaven drugs aan Breau.

In mei 1969 passeert Breau eventjes in Donte's in Hollywood. Op 26 juni 1969 speelt het Lenny Breau-Ron Park Quartet in Toronto's George's Spaghetti House. Grootgebruiker tenorsaxofonist Ron Park was 26 toen hij in zijn slaap overleed op 20 mei 1971 na gebruik van methadon en valium, gemengd met rum. Vibrafonist Peter Appleyard (1928-2013) nodigt Breau uit om vanaf januari 1970 drie maanden lang op te treden in Stop 33 van het Sutton Place Hotel in Toronto.

Op 29 maart **1971** ging een droom van Breau in vervulling: in de Town Tavern in Toronto mag hij meespelen met zijn idool pianist Bill Evans (1929-1980).

In 1974-1975 volgt hij in Edmonton een ontwenningsskuur. Zijn muzikale intelligentie botst met de drank- en drugdemonen. Slechts door enkele biertjes verloor hij al zijn evenwicht.
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1977** krijgt Lenny Breau van Gene Rosenthal een drieplatencontract met Adelphi Records: 'Five O'Clock Bells', 'Mo'Breau' en 'Last Sessions' zijn het resultaat. Diezelfde Rosenthal nam beginnende jazzmusici op, zoals de saxofonisten David Murray ('Low Class Conspiracy', 1976) en Arthur Blythe ('Bush Baby', 1977).

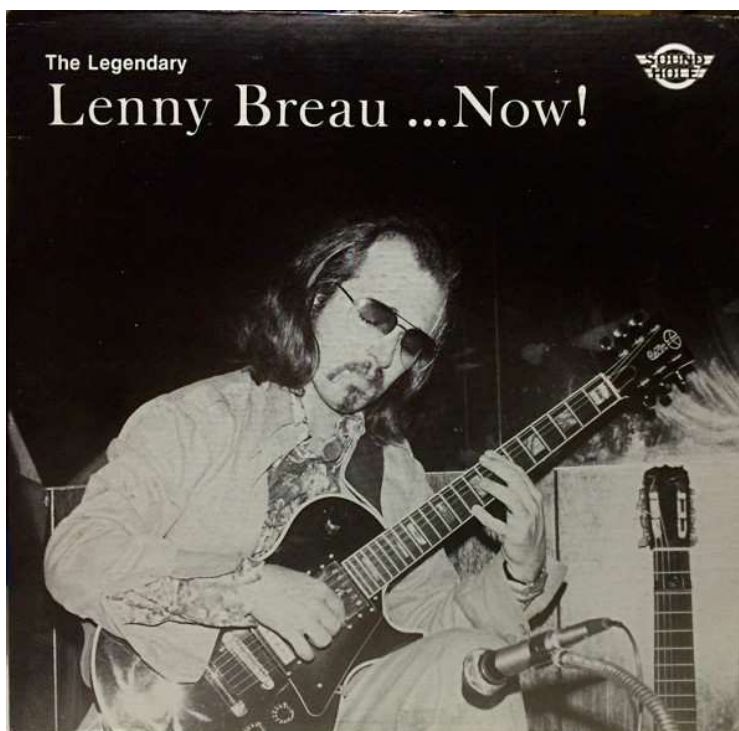
Luister eens naar Benny Golson's 'Killer Joe' op het album 'Minors Aloud, Buddy Emmons with Lenny Breau', opname augustus 1978. Emmons creëert een unieke sound op zijn steel guitar.

In oktober **1978** reist Breau met vriendin Sinde Shubert naar Los Angeles op uitnodiging van gitarist Scott Page. In The Sound Room kwamen Joe Pass, Larry Carlton, Lee Ritenour, Jay Graydon, Joe Diorio luisteren naar een Breau trio met bassist Joe DiBartolo en drummer Carl Burnett. Die was toen in Freddie Hubbards band. In Donte's speelt Breau in een trio met bassist John Heard en drummer Joey Baron (°1955).

Op 21 mei **1980** treden Tal Farlow en Lenny Breau samen op. Het concert in The Sign of the Times, een club in Rumson, New Jersey, werd in 1997 uitgebracht als 'Chance Meeting', op Guitar-chives, platenlabel van gitarist Randy Bachman (°1943), stichter van The Canadianese rockgroep The Guess Who. In de herfst van 1980 spelen Breau en Farlow nog eens samen tijdens Sandy's Jazz Revival in Beverly, Massachusetts.

In de jaren tachtig doceerde Breau enkele weken aan het Guitar Institute of Technology in Los Angeles. Door tussenkomst van gitarist Joe Diorio (1936-2022) werd Breau een voltijdse leeropdracht aangeboden, maar de school kon niet rekenen op Breau's stiptheid. Diorio zorgde voor Lenny en 'treated him like he was pure gold and fragile as glass'. In mei **1981** verschijnt Breau's eerste bijdrage aan het tijdschrift Guitar Player. In augustus **1982** neemt Breau in Nashville zijn laatste studioplaat op, 'When Lightn' Strikes', in 2005 heruitgegeven als 'Swingin' On A Seven-String' (Art Of Life Records 1013).

Van 13 tot 18 juni **1983** had Breau een reeks optredens in Toronto's Bourbon Street, gevolgd door vier concerten in het Chateau Laurier Hotel in Ottawa. De opnamen uit Bourbon Street verdienden postuum in 1997 de Juno Award als Best Mainstream Jazz Album. Breau werd tegelijkertijd opgenomen in de Canadian [vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van een Soundhole-plaat uit 1979.

Music Hall Of Fame.

Als onrustige muzikant verhuisde hij veel. Telkens voor drie maanden woonde hij in Toronto, Nashville, New York en uiteindelijk vanaf november 1983 in Los Angeles. Tussen 1975 en 1981 meed hij Canada wegens een veroordeling in Toronto als drugsdealer en belastingschulden. Hij sloeg op de vlucht naar Maine in Amerika, vreesde voor een langdurige gevangenisstraf. In The Cellar Door in Auburn was hij vijf jaar lang een vaste attractie. In maart 1981 betalen zijn vrienden zijn Canadese schulden af. Zo kon hij uitzonderlijk nog eens naar Toronto. Hij concertteert in de club Bourbon Street.

Elke maandag sinds begin **1984** speelde hij in Donte's, North Hollywood, soms met Brooklyner bassist John Patitucci (°1959). De Winnipeg Sun van 14 augustus 1984 schreef: 'Guitar star found dead - Breau's stormy life ends in L.A. swimming pool'. De Portland Herald van 15 augustus 1984 titelt: 'Guitarist's death not an accident - Autopsy indicates jazzgreat Breau was murdered'. Op 12 augustus 1984 was Lenny Breau levenloos gevonden in zijn zwembad. De pers schreef: 'Another great musician ruined by dope!'. Als snel werd echter uitgegaan van moord. Het verhaal gaat dat hij gewurgd werd door zijn vrouw. Op 18 mei 1980 was Breau getrouwd met Joanne Deborah Glasscock (°1952). Breau's vrienden hekelden haar gewelddadige manier van omgaan met Lenny. Stephen Anderson: 'It was easier for him to let her ruin his life than fight it'. Hun enig kind samen, Dawn, werd geboren in maart 1981. Joanne werd echter niet aangehouden. De politie slaagde er niet in haar als verdachte aan te wijzen. Misschien was ze zijn moordenaar, misschien ook niet. De zaak bleef onopgelost. Nu woont zijn weduwe als Jewel J Breau in Stockton, waar ze naar school ging van 1967 tot 1970.

In latere jaren circuleerden geruchten dat David Jove ofte David Sniderman (1942-2004), 'the Acid King' betrokken kon zijn bij het overlijden van Lenny Breau. Midden jaren zestig verkeerde die in kringen van de Rolling Stones-leden Mick Jagger en Keith [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Richards toen die in februari 1967 aangehouden werden.

Chet Atkins vertelde dikwijls hoezeer hij het betreunde dat hij het koppel bijeen had gebracht.

Lenny Breau is begraven in Forest Lawn Memorial Park in Glendale, Los Angeles County, zowat twintig kilometer ten Noorden van Los Angeles. Op een benefietconcert speelden Joe Pass, Herb Ellis, vibrafonist Red Norvo en drummer Shelly Manne.

In het najaar van 1984 nam Phil Upchurch zijn plaat 'Companions' op, 'lovingly dedicated to the memory of Lenny Breau'. Jimmy Witherspoon zingt als gast een 'See See Rider'.

Discografische gegevens

In 'One Long Tune', het boek over Lenny Breau van Ron Forbes-Roberts, staat een gedetailleerde discografie van achttien pagina's. Veel opnamen op cd zijn 'out of print'. Ik noteer enkele titels die bestelbaar zijn in de handel, maar daarom nog niet gemakkelijk leverbaar.

Boy Wonder,

1956-1957 (Guitararchives 0172)

The Hallmark Sessions,

1961 (Art of Life 1007)

The Velvet Touch of Lenny Breau –

Live, 1969, met 'Bluesette' van Toots Thielemans (One Way Records 29315, Wounded Bird 4199)

Cabin Fever,

1975 (Guitararchives 0158)

Pickin' Cotten, 1977, Live Bluebird Venue in Nashville (Guitararchives 0005)

Chance Meeting (Talmage Farlow), 1980 (Guitararchives 0003)

Live At Bourbon Street,

1983 (2-cd Guitararchives 0119)

LA Bootleg, Live At Donte's,

1984 (Guitararchives 270201)

Mosaic, 1968-1984, met Phil Upchurch op drie nummers uit 1984 (Guitararchives 0007)

Lenny Breau, Celebration

(6-cd box Guitararchives)

Erik Carrette

De auteur dankt Alan Westby van de Los Angeles Public Library voor enkele toelichtingen.

PS

Lenny Breau is niet de enige jazzman die in een geheimzinnige situatie overlijdt. Ook over de dood van vibrafonist Gary McFarland (1933-1971) in Greenwich Village hangt een geheime sfeer.

JAZZ IN BEELD

LAREN JAZZ CONOURS

Het Caro Trio. (Persfoto)

Het Little Big Orchestra. (Persfoto)

Vibe Infusion Collective. (Persfoto)

Op 28 september vond in het Brinkhuis te Laren de eerste ronde plaats van het Laren Jazzconours 2024 (zie bovenstaande foto's). Zes conservatoriumbands, geselecteerd uit dertig aanmeldingen, traden aan om de jury, met onder anderen presentator Co de Kloet en saxofoniste Diana Dzhabbar, van hun kwaliteiten te overtuigen. De tweede ronde was op 5 oktober. Iedere groep speelde die avond nog een keer; deze keer in een horecalocatie rondom de Larense Brink. De Haagse formatie Tonal Few won uiteindelijk en kreeg een sculptuur en 2.024 euro.

JAZZWEEK TOP DRIE

30 september 2024

1 Warren Wolf

History Of The Vibraphone
(Cellar Music Group)

2 Emmet Cohen

Vibe Provider
(Mack Avenue)

3 Thom Rotella

Side Hustle
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Jan-Wouter Alt, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 oktober 2024

[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\)](#)

DANIEL GARCÍA TRIO

Wonderland (ACT)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

LOUIS SCLAVIS, BENJAMIN MOUSSAY

Unfolding (ECM Records)

[Yves Tassin, JazzMania \(Belgium\)](#)

CHANTAL ACDA AND THE ATLANTIC DRIFTERS

Silently Held (Challenge Records)

[Jos Demol, Jazzhalo.be \(Belgium\)](#)

LUCIAN BAN/MAT MANERI

Transylvanian Dance (ECM)

[Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv \(Latvia\)](#)

NUBYA GARCIA Odyssey (Concord Jazz)

[Jacek Brun, Jazz-fun.de \(Germany\)](#)

GEBHARD ULLMANN AND VITALII KYIANYTSIA

Impromptus Und Interationen (Kairos)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

DANIEL HERSKEDAL

Call For Winter II: Resonance (Edition Records)

[Bega Villalobos, In&OutJazz \(Spain\)](#)

PAT THOMAS ISM

Maua (577 Records)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

THE BAD PLUS

Complex Emotions (Mack Avenue)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

VIVIAN BUCZEK

Le Grand Michel (Naxos Prophone Records)

[Krzysztof Komorek, Donos kulturalny \(Poland\)](#)

KURT ELLING

Wildflowers, vol.1 (Edition Records)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Norway\)](#)

NACKA FORUM

Peaceful Piano (Moserobie)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)

SUN RA ARKESTRA

Lights On A Satellite (IN+OUT Records)

[Dick Hovenga, Written in Music \(Netherlands\)](#)

NEIL COWLEY TRIO

Entity (Hide Inside Records)

[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

BEN WENDEL

Understory: Live At The Village Vanguard (Edition Records)

[Nuno Catarino, Jazz.pt \(Portugal\)](#)

MOVE

Free Baile - Live In Shenzhen (Clean Feed)

[Tony Dudley-Evans, UK Jazz News \(UK\)](#)

LAURA JURD AND PAUL DUNMALL

Fanfares And Freedom (Discus Music)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

INGEBRIGT HÅKER FLATEN (EXIT) KNARR

Breezy (Sonic Transmissions Records)

[Patrik Sandberg, Orkesterjournalen \(Sweden\)](#)

ROY HARGROVE CRISOL

Grand-Terre (Verve Records)

[Cim Meyer, All That... \(Denmark\)](#)

SHIRI ZORN/GEORGE MUSCATELLO/MAURICIO ZOTTARELLI

Into Another Land (Eigen Beheer)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

JOSÉ SOARES Soma (Carimbo Porta-Jazz)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)